

[Bodil Koch.]

lige praksis, at stipendiater skal forlade landet efter stipendiets ophør. Man lod denne regel gælde på trods af:

- a) at hr. Shargawi var rejst til Jordan efter stipendiets ophør og først vendte tilbage til Danmark, da det viste sig umuligt for ham at finde arbejde dér. Han skulle derfor i sidste omgang snarere være at betragte som gæstearbejder,
- b) at hr. Shargawi har statsborgerskab i et land, som han kun har boet i i korte perioder. Hans land er besat og i krigstilstand,
- c) at udenrigsministeriet efter hans tilbagekomst fra Jordan har anbefalet, at der blev bevilget ham opholds- og arbejdstilladelse,
- d) at der i flere tilfælde er blevet dispenseret fra den gældende praksis angående stipendiaters tilbagevend.

Hvis myndighedernes stædige fastholden ved, at hr. Shargawi ikke måtte arbejde, mens sagen stod på, er i overensstemmelse med lovene vedrørende udlændinge i Danmark, er en lovændring tiltrængt.

Hvis afgørelsen er uden lovhjemmel, bør hr. Shargawi have kompensation for de udgifter, han har haft som følge af sin tvungne arbejdsløshed.

Justitsminister *Thestrups* svar (8. juli 1970):

Fru Bodil Kochs spørgsmål har sammenhæng med en konkret sag om en palæstinenser med jordansk statsborgerskab, Ahmad Munir Omar Shargawi.

Hr. Shargawi har som stipendiat under udenrigsministeriet, sekretariatet for teknisk samarbejde med udviklingslandene, fra den 21. november 1966 til den 30. november 1968 gennemgået en uddannelse her i landet. Efter at være uddannet som svejser har hr. Shargawi efter anbefaling fra sekretariatet fået tilladelse til at supplere uddannelsen med praktik på forskellige arbejdssteder indtil 5. april 1970. Den 27. februar ansøgte hr. Shargawi dels om tilladelse til arbejde hos en ny arbejdsgiver, dels om forlænget opholds- og arbejdstilladelse, men fik den 11. marts afslag på ansøgningen, idet hans uddannelse i Danmark måtte anses for tilendebragt. Man meddelte samtidig hr. Shargawi udrejsefrist til den 1. april 1970.

Ved skrivelse af 17. marts 1970 ansøgte International Student Centre imidlertid om, at sagen måtte blive genoptaget. Efter en fornyet undersøgelse i sagen blev afgørelsen fastholdt den 22. april 1970, og der blev givet ny udrejsefrist til den 5. maj 1970. Ved skrivelse af 23. april 1970 blev afgørelsen påklaget til justitsministeriet, og hr. Shargawi rettede den 30. april 1970 sammen med en repræsentant for International Student Centre personlig henvendelse til mig. Efter at have indhentet en redegørelse fra rigspolitichefen og efter telefonisk tiltrædelse fra sekretariatet blev afslaget fastholdt og telefonisk meddelt den 29. maj 1970, medens det skriftlige svar forelå den 3. juni 1970.

I forbindelse med sagens behandling vil jeg gerne pege på, at hr. Shargawi var bekendt med, at opholds- og arbejdstilladelsen udløb den 5. april 1970, og at sekretariatets seneste anbefaling af forlængelse kun vedrørte tidsrummet indtil den 1. april 1970. Han må endvidere have vidst, at de tidligere arbejdstilladelser havde sammenhæng med uddannelsen som u-landsstipendiat. Han var utvivlsomt også bekendt med, at arbejdstilladelsen automatisk faldt bort, da han ophørte på sit tidligere arbejdssted. Det er derfor ikke forståeligt, at han, da han søgte om en ny opholds- og arbejdstilladelse den 27. februar kort før udløbet af den tidligere tilladelse, ventede en forlængelse og troede, at afgørelsen beroede på en fejltagelse. Hr. Shargawi valgte selv uanset det anførte og uanset de gentagne afslag fortsat at forblive her i landet. Jeg kan i denne forbindelse yderligere oplyse, at det allerede noget inden afslaget blev meddelt den 29. maj 1970, var tilkendegivet telefonisk over for International Student Centre, at afgørelsen efter al sandsynlighed ville gå ud på et afslag, ligesom det under min bortrejse under sagens behandling blev tilbudt, at afgørelsen blev truffet uden nævnelser for mig. Dette ønskede International Student Centre ikke. Jeg kan endvidere oplyse, at det efter anmodning er blevet overvejet i ministeriet at give en midlertidig tilladelse. Blandt andet under hensyn til, at den bebudede afgørelse på det tidspunkt kunne forventes truffet i løbet af kort tid, fandt man ikke grundlag herfor.

Til det mere i almindelighed stillede spørgs-